Paul Csavdari

„Mi-au dat mâna dreaptă”

Dar ce au aprobat cu adevărat apostolii?

După ce am arătat că Pavel nu s-a dus la Ierusalim ca să-și verifice Evanghelia, ci ca să-și protejeze lucrarea de 14 ani împotriva atacurilor iudaizatorilor, apare o întrebare inevitabilă:

Dacă apostolii din Ierusalim i-au dat dreptate, ce anume i-au aprobat?

Răspunsul este esențial, fiindcă Pavel pretinde că a primit „mâna dreaptă” de părtășie – adică un semn de recunoaștere oficială, o decizie publică că lucrarea lui este legitimă. Dar dacă ne uităm cu atenție la textul biblic și la contextul istoric, descoperim că această aprobare nu acoperă întreaga lui teologie, ci doar o singură chestiune dicutată la cererea lui: tăierea împrejur.

Cu alte cuvinte: Pavel obține o victorie locală și o vinde ca legitimitate universală. Aceasta este mișcarea-cheie în strategia lui.

1. Ce s-a discutat cu adevărat la Ierusalim?

Galateni 2 spune așa:

„Dar nici chiar Tit, care era cu mine, măcar că era grec, n-a fost silit să se taie împrejur... din pricina fraților mincinoși, care se furișaseră...” (v.3–4)

Toată tensiunea se învârte în jurul unei singure întrebări:

- Trebuie neamurile să se taie împrejur? Sau nu?

Atât.

Nu s-a discutat:

- despre întrupare,
- despre moartea mistică în Hristos,
- despre Botez ca participare la moarte,
- despre abolirea Legii,
- despre Cina reinterpretată,
- despre omul fărădelegii și Templul profanat,
- despre escatologie, judecată, părtășie cu Hristosul ceresc... etc...

Toate acestea sunt parte esențială din Evanghelia paulină. Dar niciuna nu apare la „conciliul de la Ierusalim”.

2. Cine a dus problema în fața apostolilor?

Nu au fost iudaizatorii. Nu a fost Petru. Nici Iacov.

Pavel a fost cel care a dus chestiunea acolo.
„M-am suit… și le-am arătat Evanghelia… ca să nu alerg în zadar.” (Gal. 2:2)

Adică: el a inițiat conflictul, l-a ridicat la nivel de criză, a forțat un verdict.
Apoi, când l-a obținut, a extrapolat verdictul de la tăierea împrejur la întreaga sa teologie.

3. Mișcarea de legitimare: cum extinzi o aprobare punctuală la o recunoaștere globală

În Galateni 2:9 scrie: „Și când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa și Ioan… ne-au dat mâna dreaptă, mie și lui Barnaba…”

Nu scrie că i-au aprobat:

- toată teologia,
- toate metodele,
- toate doctrinele.

La Conciliu doar au acceptat o separare de sferă de influență:

- Noi la evrei, voi la neamuri.

Ce face Pavel după asta?

Prezintă această separare ca pe o confirmare deplină a Evangheliei sale.

Fapt e că ceilalți apostoli nu predicau ca el. Nu aveau aceeași viziune. Nici aceeași metodă. Nici aceleași accente teologice.

4. Strategia funcționează: Galatenii sunt convinși că toți sunt de acord cu Pavel

Pavel le scrie galatenilor:

- „Ce au fost ei odinioară, nu mă privește… nu mi-au adăugat nimic.” (Gal. 2:6)

- „Ci, dimpotrivă, au văzut că mie mi-a fost încredințată Evanghelia…” (v.7)

Deci ce înțelege un galatean din toate astea?

- Că Pavel a fost aprobat 100%.
- Că apostolii sunt de acord cu el.
- Că Evanghelia lui este „unică, dar echivalentă” cu a celorlalți.

Fals.
Este exact ceea ce Pavel voia să se creadă. Dar realitatea este alta:

- Pavel a mers la Ierusalim ca să legitimeze poziția sa.
- A obținut aprobarea punctuală pe chestiunea cu tăierea împrejur.
- Și apoi a prezentat asta ca pe o aprobare absolută a tot ce zice și face el.

5. Dovada că nu exista unitate deplină: cazul Antiohia

După ce primește „mâna dreaptă” la Conciliul din Ierusalim, ce se întâmplă?

- „Dar când a venit Chifa la Antiohia, i-am stat împotrivă în față...” (Gal. 2:11)

Așadar, la scurt timp după aprobarea din Ierusalim, Pavel se ceartă direct cu Petru.
Nu pentru o diferență de stil, ci pentru o problemă de fond:

- Mâncarea cu neamurile,
- separarea evreilor,
- falsa smerenie.

Pavel declară clar:

- „Nu umbla drept după adevărul Evangheliei.”

Și aici se rupe și de Barnaba.

Deci ce înseamnă asta?

Că acea „aprobarea de la Ierusalim” n-a însemnat nimic în realitate.
Doar o pauză înainte de următorul conflict.

CONCLUZIE

Pavel s-a dus la Ierusalim cu un singur scop: să închidă gura adversarilor cu un verdict public.

N-a mers ca să afle dacă are dreptate sau nu.
N-a mers ca să învețe ceva.
N-a mers ca să caute consens.

A mers ca să obțină un verdict oficial, limitat, dar prezentat apoi ca validare a tot ce spune și face.

Aceasta este Pavel.